

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 22 April 1900

N:r 30

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Tyske kronprinsen* (med 1 porträtt). *Eleonore Dickson †* (med 1 porträtt). *Fröken Chrysanthemum* (från franskan för HVAR 8 DAG). *Från Roehampton i England* (med 1 illustration). *En celebrer tenorsångare* (med 1 porträtt). *Arundel Castle* (med 4 illustrationer). *Sven Scholander* (med 1 porträtt). *Inviigningen af svenska utställningspaviljongen* (med 2 illustrationer). *Guldtörstens offer* (Följetong, med 1 illustration, forts.) *Veckans porträttgalleri* (med 4 porträtt). *Våra nyvalda riksdagsmän XII, Första kammaren III* (med 2 porträtt). *Oxford-Cambridge kapprodden* (med 2 illustrationer). *Breflåda.*

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTTERBORG. 1900.

TYSKE KRONPRINSEN, FRIEDRICH WILHELM, kronprins af Preussen.

(Efter senaste porträtt från K. K. Hoffotogr. Schaarwächter, Berlin.)

TYSKE KRONPRINSEN

Kronprins Wilhelm, tyska kajsarparets äldste son, har nyligen aflagt sin matu- ritetsexamen och ingår den 6 maj i myndig- hetsåldern.

Porträttet — det senaste af den unge fursten — visar oss en ståtlig yngling full af kraft och mod, med fri blick och öppen panna. Dragen äro till en del moderns, men hållningen lär vara så lik faderns, som kajsaren kan önska. Den unge fursten är för öfrigt harmoniskt vuxen och lika säker som elegant i sitt uppträdande.

Vi återgifva efter en högst tillförlitlig källa några smådrag, som kunna tjäna till att belysa kronprinsens karaktär.

En gång i fjol musicerade kronprinsen tillsammans med en dam i kommandörens vid kadettskolan i Plöen hem. Samtalet föll då på ett stycke, som några af sällskapet ej kände till men gärna ville höra. Kronprinsen förklarade sig genast färdig att gå och hemta det. Frågan, om man ej kunde låta ett bud hemta noterna, besvarades med en anmärkning om att han icke tyckte om att andra rotade i hans saker.

Kronprinsen är uppmärksam och artig mot damerna, men han kan äfven förstå att drifva sin vilja igenom, att döma af ett exempel därpå som hämtats från ett middagsbord. Det var vid en liten bjudning, där man placerat prinsen emellan värdinnan och prästens fru,

och då värden varit så försiktig att sätta fram ett mycket lätt vin på bordet, lät prinsen sig väl smaka. Midt emot honom satt hans guver- nör generalmajoren, och då denne tyckte att prinsen drack något för flitigt, anmärkte han:

»Men, prins Wilhelm, ni har redan tömt det tredje glaset.»

Härpå svarade prinsen:

»Ja, det har jag, vinet smakar mig.»

Men då, berättas det vidare, vinkade generalmajoren tjänaren till sig och befälde honom att ge prinsen ett glas vatten. Prästens fru, som kanske bättre än prinsen förstod piken, bad strax själf högt tjänaren om ett glas vatten, men prinsen sköt artigt och hastigt sitt glas till henne med anmärkningen:

»Var så god, fru pastorska, jag behöfver det ändå inte.»

Någon särskild beundrare af främmande språk tycks kronprinsen icke vara. Då han t. ex. föreställdes för czaren, talade han tyska till honom och påstod efteråt att det var med flit han icke uttryckte sig på franska. Icke håller engelska synes vara hans specialitet, åtminstone skall han hafva yttrat, att han inte alls tyckte om att han måste tala engelska med sin farmor, kajsarinnan Fredrik. Prin- sarne tala för öfrigt alltid om henne som »kajsarinnan Fredrik», under det att de med *Grossmutter* beteckna kajsarinnan Augustas mor, hertiginnan Adelheid.

ELEONORE DICKSON. †

Den 9 april upphörde ett af de ädlaste kvinn- liga hjärtan att klappa, då i sin villa vid Göteborg fru Eleonore Dickson, James J. Dicksons efterlämnade maka, afled nära 79 år gammal.

Eleonore Dickson kände och uppfyllde som få under ett långt, verksamt lif de förpliktelser, hvilka rikedomerna ålägger. Detta dödsbud kommer ock att väcka sorg i hela vårt land, ty hennes godhet kände ej några gränser och till hennes hjälpsamhet vädjade ingen verkligt behöfvande förgäfvos. Eleo- nore Dicksons välgörenhet sträckte sig åt alla håll. Otaliga äro bl. a. de studerande, som hon och hennes make understödt.

För flera välgörenhetsinrättningar var hon ett säkert stöd, och isynnerhet intresserade hon sig för all nykterhetsverksamhet.

Liksom hon hos sin make funnit ett hjärta, hvilket slog lika varmt för behöfvat som hennes, har hon i dottern Beatrice en sällsynt godhjärtad efterföljare, hvars filantropiska verksamhet är vida känd. En annan dotter, som ej mindre ärft sin moders älskvärda och fina karaktär, är gift med f. d. talmannen grossh. Olof Wijk.

Vid fru Eleonore Dicksons grift blanda sig hvisk- ningarne af tusentals välsignelser med suset från de knoppande trädkronorna. Sida vid sida slumra nu på Örgryte gamla kyrkogård de ädla makarne, hvil- kas minne skall länge och vida lefva och vördas.

FRÖKEN CHRYSANTHEMUM.

Från franskan för HVAR 8 DAG.

I.

Fru de Priss hade sagt till honom:

»Var framför allt punktlig och kom på slaget! . . . Ni glömmet inte det?»

»Nej, visst inte, min nådiga!»

»Klockan half tre således, på blomsterutställningen, i midtelsalen. Vänta ett ögonblick . . . framför . . . framför »minister Constant.»

»Hm . . .»

»Huru? Ni tycker inte om namnet. Öfverflyttar ni era politiska åsikter till och med på blomorna? Nå, låt oss då säga framför eller i närheten af »Mademoiselle Lucie Faure». Är det trefligare?»

Han bugade sig leende.

»Javisst, klockan half tre således.»

»Glöm inte, att fröken Leboil har astrakanfärgad jackett och grå hatt Kan ni inte komma i uniform? Den afrikanska klär er så väl!»

»Om jag skall vara uppriktig, så kommer jag hellre civilklädd. Här i Paris äro de vida pantalongerna och knapparne i ärmarna en smula i ögonen fallande. I Algier är det annorlunda, där tar det sig bra ut.»

»Som ni vill! Jag ber er bara om en sak — låt oss inte få vänta!»

Michel de Charlesroy passerade Avenue de l'Opera och promenerade mot Tuillierierna. Den friska höstluften bekom honom väl efter den afrikanska hettan, och hans ögon njöto af det febrila lifvet på Rue de la Paix. Ingenting kunde dock öfverträffa Paris! Den klara blå himlen fyllde hans hjärta med glädje och han gick med stolt lyftadt hufvud, som om han skyndat en härlig framtid till mötes, glad att ändtligen vara i Paris igen, belåten att åter trängas med och knuffas af de passerande.

Han kastade en sidoblick i spegelglaset i ett skyltfönster. Den bild som mötte honom gjorde honom ej missnöjd. Den visade en 30 års man med brynt hy och blonda mustacher. Han stannade ett ögonblick framför porträtten af några skådespelerskor. Han tog lätt med handen öfver sin halsduk, som visade ett fult veck, och därvid kände han plötsligt huru hjärtat började klappa fortare vid tanken på morgondagen. I förväg afskydde han den förlofningsstid, som skulle komma att följa. Men tyvärr visste han blott allt för väl, att ett rikt giftermål för honom betydde karriär och framtid, och han öfverlämnade sig åt sitt öde eftersom en man i hans ställning ej har något annat att göra än att skaffa sig pengar.

II.

När han på eftermiddagen kom in på Chrysanthemum-utställningen, blefvo hans ögon angenämt öfverraskade af den anblick som mötte dem. Rundt omkring endast blommor, blommor i hela deras glänsande prakt, i alla färger och schatteringar. En känsla af drömmande välbehag kom öfver honom. De kommande och gåendes röster trängde till hans öron dämpade, liksom komme

de från fjärran. Utan att ge akt på hvad som försiggick omkring honom, skyndade han genom de olika rummen, tills han uppnådde midtelsalen. Redan på afstånd kände han igen fru de Priss, som vinkade åt honom med sitt parasoll. Han gick dem till mötes mellan de härligaste blomgrupper, mången gång stannande i andaktsfull beundran framför något särskildt vackert exemplar. Ju mer han nalkades damerna, desto mer vek hans jämnvikt från honom, men han hittade dock utan möda de nödiga fraserna och gjorde en ridderlig hälsning. Bredvid hans gamla väninna stodo två unga damer, hvilka tycktes vara fördjupade i studiet af en katalog. Den ena var lång, blond och smärt med energiskt, hårdt ansiktsuttryck, den andra späd och fin med kastanjebrunt hår och ögon af obestämd färg, hvarken blå eller bruna. Men ljusa och glada blickade de ut i världen. Hela hennes gestalt var graciös, förtjusande, förtrollande.

Herr de Charlesroy tittade med en viss ängslan efter den astrakanfärgade jacketten och den grå hatten. Hans misräkning blef stor, ty han fann båda på den kalla, stolta blondinen, och han sade till sig själf:

»Detta är sålunda den älskvärda dam, som eventuellt icke är ohågad att befria mina faders slott från hypoteken, det är en vacker flicka, men . . . en smula alldaglig.»

Hans blickar återvände allt jämt till den lilla brunetten med de blixtrande ögonen, som drog honom till sig och fångslade honom.

Fru de Priss syntes förvånad och sade tämligen högt, som alla kvinnor när de tala osanning:

»Huru? Ni här, min käre Michel, hvilken öfverraskning!»

Hon vände sig till damerna och presenterade i en något osäkrare ton:

»Markis de Charlesroy, en gammal vän, som jag känner från barndomen.»

Han lade märke till det leende, som de unga flickorna utbytte med hvarandra och slöt däraf att de voro invigda i saken. Långsamt gingo de genom rummen och språkade om allt möjligt, tills de åter voro ute i Tuillierieträdgården. Här, några steg från boulevardernas buller, var allt lugnt och fridfullt. Den dalande solens strålar kastade ljusa reflexer på de bruna trädstammarne och långa skuggor öfver sanden. De hvita statyerna blefvo rosafärgade och den gamla parken syntes åter ha dykt upp i det förtrollande lifvet från fordom. Då hörde officern en röst säga:

»Jag kan ej gå igenom här, utan att tro mig vara förflyttad tillbaka till det första kajsardömet eller restaurationens tid. Det kännes, som om jag förut skulle hafva varit här, som om jag redan förr lutat mig mot orangeträden och burit den tidens dräkt, en stor, vid hatt, en med pels fodrad kappa och höga skor.»

Han böjde sig fram för att se hvem det var, som så talade ur hans själ och gaf uttryck åt hans egna tankar, och han såg sin lilla brunetta väninna rodna.

Michel tänkte:

»Det är verkligen skada, henne skulle jag kunna tycka om.»

Han och fru de Priss följde efter de båda unga damerna, som med graciösa rörelser gingo

förut. Solstrålarne lekte i det blonda håret, som lågade upp vid beröringen, men herr de Charlesroy fann det kastanjebruna håret, hvilket den nedgående solen förvandlade till guld, tusen gånger vackrare. Fru de Priss frågade honom:

»Nå, hur finner ni henne?»

»Fröken Lebail? Förtjusande, en mycket vacker flicka!»

»Tycker ni om henne?»

»Ja, . . . ja . . . Men hvem är den andra? Denna täcka, lilla varelse . . .»

»Fröken de Mensey, en aflägsen släkting till henne. Men om henne talar jag ju inte med er. Således, om ni tycker om Jeanne, så är jag säker på att hon ej har något emot er. Och ni vet, min käre vän, fyra millioner kontant och egna pengar! Det skall hjälpa er att åter iståndsätta ert fäderneslott, framför allt att reparera taket, som aldrig vill bli tätt. Men hon är också behaglig, distingerad och spelar piano utmärkt. Hvad kan ni mer begära?»

»Ja ja, jag tviflar ingalunda därpå. Min Gud hur förtjusande den lilla är! Huru *chic* och hvilken fot!»

»Hvem talar ni egentligen om? Hvad ni är för en märkvärdig människa! Jag hoppas ni inte förälskar er i den lilla Mensey, som inte har en styfver. Nej, Michel, var ni förnuftig och bered mig inte den sorgen. Jag har gjort mig besvär att taga reda på åt er detta utmärkta parti, som fullständigt hjälper er ur all knipa, och ni styr annan kurs. Ni har begått nog med dårskaper i ert lif för kvinnors skull, min vän, ert mått är rågad!»

Han gaf henne rätt med en nickning.

»Inte sant? Ni kommer hem och dricker thé hos mig i afton. Hon är också där, ni kunna språka tillsammans. Hon kan vara underhållande, om ni inte spelar dum.»

»Är fröken . . . hennes lilla väninna också där?»

»Ja visst, men det gör ingenting, hon är van att spela femte hjulet under vagnen, som man säger.» —

Utom att höra på fru de Priss följde han efter de unga damerna och gång efter annan undföll honom utroppet:

»Åh, hon är helt enkelt förtrollande, vet ni!»

III.

När herr de Charlesroy dagen därpå inträdde i fru de Priss salong, satt hon just vid sitt skrifbord. Han kände sig icke vidare säker i dag — han satte sig på en lång fåtölj nästan vid sin gamla väninnas fötter och väntade med en skolpojkes oroliga uppsyn på straffpredikan. Hon lade ifrån sig pennan och såg länge på honom under tystnad.

»Ni bär er verkligen snyggt åt!» började hon därpå.

»Tycker ni, min nådiga?»

»Åh, ert beteende är upprörande, det förbittar mig!»

»Verkligen? Förbittrar det er?»

»Man kan inte tänka sig maken, min käre vän. Jag arrangerar för er ett sammanträffande med en så eftersträfvansvärd flicka, som fröken Lebail, och ni tager er för att på fläcken förälska er i en liten släkting som är så fattig som en kyrkrätta! Och i går afton, när jag med stort besvär sammanfört er båda, talade ni icke två ord med henne, utan gör den lilla, som inte äger ett öre och till på köpet inte ens är vacker, er kur. Ni är ju förryckt!»

»Ack, förlåt, hon är förtrollande!»

»Hvad ämnar ni göra? Hvad är er afsikt?»

Jag vet att ni är en hederlig karl, och då ni inte kan gifva er med henne . . .»

»Hvarför kan jag inte gifva mig med henne?»

»Ni är en fantast, käre vän, ni vet inte hvad det vill säga för en man som ni att ha hustru och barn men inga pengar.»

»Men jag är dock inte så fullständigt ruinerad som ni tror. Om jag säljer mitt slott med dithörande egendom, så kan jag kanske skrapa ihop 15,000 francs i årlig ränta. På det och min officerslön kan en familj godt lefva, isynnerhet i Alger.»

»Till en sådan dumhet hoppas jag att ni inte vill göra er skyldig!»

»Jag gör det ändå, ty jag finner fröken Lebail affekterad, inbilsk, med ett ord odräglig, och jag älskar fröken . . .»

»Ni vet ju inte ens hennes förnamn . . .»

»Hvad gör det — låt oss kalla henne fröken Chrysanthemum, eftersom jag först såg henne bland dessa blommor. Det namnet är lika vackert som hon själf.»

Fru de Priss hade stigit upp och ropade in i nästa rum:

»Jeanne, kom då in!»

»Huru, min nådiga, fröken Lebail har kunnat höra oss? Det är ju afskyvärdt!»

Fru de Priss ropade än en gång:

»Jeanne, Jeanne, så kom då och gif honom din hand.»

Portiären drogs undan och »Fröken Chrysanthemum» inträdde med rodnande kind och strålande ögon.

»Fröken de Mensey», mumlade Michel.

»Nej visst inte, ni stora barn, utan fröken Lebail som hade gifvit sin lärarinna hatten och kappan. Vi ha spelat komedi en smula. Det gifves ett liknande stycke på »Comedie Française» — det heter *Le Jeu de l'Amour*.»

Michel betraktade sin lilla väninna med lycklig min och kvarhöll hennes hand fast slutet i sin . . .

IV.

När de nygiftas rikt blomstersmyckade vagn rullade bort med dem efter vigseln, böjde sig markis de Charlesroy till sin brud och hviskade henne i örat:

»Ack, min älskling, för mig blir du alltid fröken Chrysanthemum!»

GROVE HOUSE: Deras Majestäters bostad. (Fotografi tagen för HVAR 8 DAG)

EN CELEBER TENORSÅNGARE.

På K. teatern har sedan någon tid som gäst uppträdt sachsiske kammarsångaren herr *Georg Anthes*, den mest framstående tenorsångaren vid Dresdens opera, hvilken som bekant är ansedd för en af Tysklands främsta lyriska scener.

Herr Anthes har haft en fullständig framgång, för hvilken han ock till en stor del har att tacka sitt spel, hvilket är skiftande och rikt på fina, betydande drag samt mäktigt af en dramatisk kraft och medryckande värme. Denna hos en tenor lika sällsynta som värdefulla egenskap gör, att hans uppträdande gifvetvis hälsats med mindre vanlig entusiasm af hufvudstadspubliken.

Hr Anthes, en man om 37 år, har ej denna tjocka, vibrerande hjältetenor med barytonklang, som hos oss gasterande tyskar låtit höra. Hans röst, icke egentligen stor, men fullt tillräcklig för operascenen, är i alla lägen mjuk, öppen och fast, ovanligt böjligt och af manlig sympatisk klang. Den erinrar om en mörk, förfinad och ädel violaton samt är ett lika vackert och välljudande som väl behandlad instrument: böjligt och vekt i de lyriska, energiskt och kraftigt i de starkare dramatiska scenerna. Särdeles vackra äro höjdtönerna, som kunna nå betydande styrka med bibehållen fyllighet, men denne sångare bländar icke med meningslösa fermater på dem, utan sjunger i enlighet med det psykiska innehållets kraf och förstår att färga tonerna olika allt efter känslökiftningarna. Särskildt är hans *mezza voce* ytterligt välljudande.

När detta skrives, har hr. A. uppträdt som Don José i »Carmen», som Turiddo i »Cavalleria» och Canio i »Pajazzon» — i alla med lika stor framgång.

GEORG ANTHERS. (I Kretschmers opera »Folkungarne».)

ARUNDEL CASTLE.

Från HVAR 8 DAGS Londonkorrespondent.

I England har hertigens af Norfolk afsked från generalpostmästaresysslan väckt stort uppseende, och några bilder från den lilla staden Arundel, där hertigens förfäder residerat sedan urminnestider, torde vara af intresse äfven för svenska läsare.

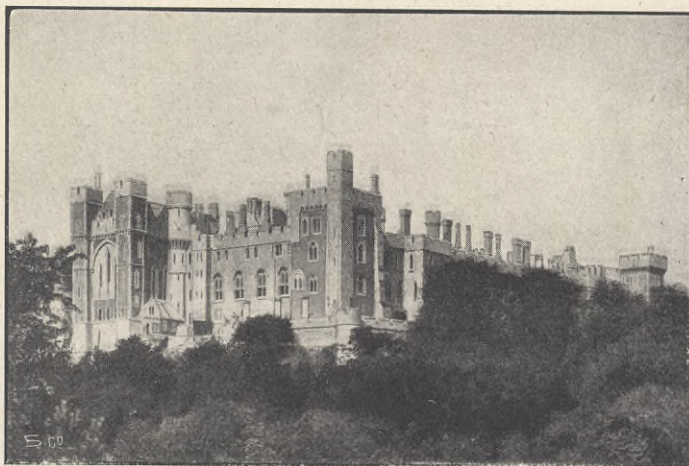
Familjen Norfolk har alltid utmärkt sig såsom ifriga katoliker och den ståtliga domkyrkan med sitt dominerande läge på en höjd invid staden är helt och hållet uppförd på hertigens bekostnad. Själfva slottet, hvilket ny-

ligen tillbyggt, ligger något lägre än kyrkan, men man har dock därifrån en härlig utsikt öfver floden och milslånga vidder af land tillhörigt den hertigligen familjen. Somliga delar af den ståtliga byggnaden äro af okänd ålder och många äro de legender och sägner från gamla tider som den åldrige grindvaktaren dukar upp då man beser den del af slottet som visas för allmänheten.

Då hertigen i förra månaden iklädd sin khaki-uniform lämnade Arundel för att afsegla till Sydafrika, var hela staden fästligt smyc-

kad och befolkningen i omliggande näjd hade mangrannt infunnit sig att önska »lycklig resa». Att den hertigligen familjen är varmt afhållen syntes bäst vid detta tillfälle. Den gamle veteranen, som visar oss den imponerande katedralen och på hvars bröst märkas flera medaljer från Krimkriget, har också att förtälja flere bevis härpå.

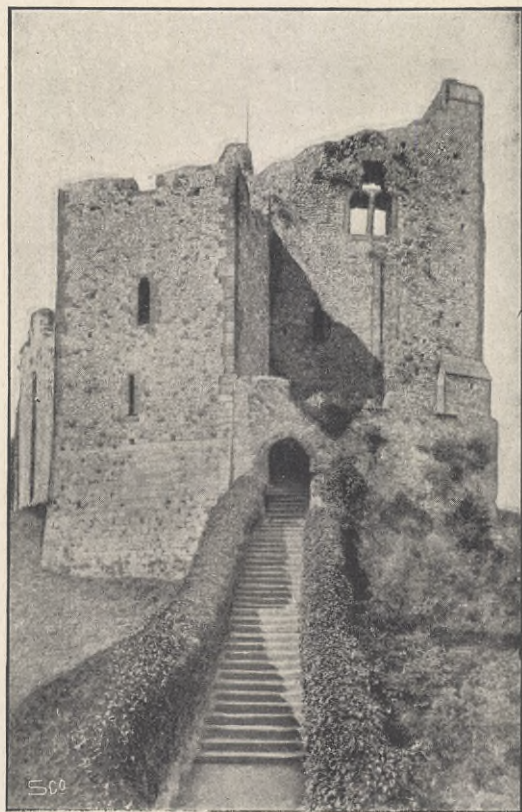
Hertigens af Norfolk efterträdare såsom »generalpostmästare» är som

Arundel Castle.

Hertigen af Norfolk på väg till Sydafrika.

Aldsta delen af Arundel Castle.

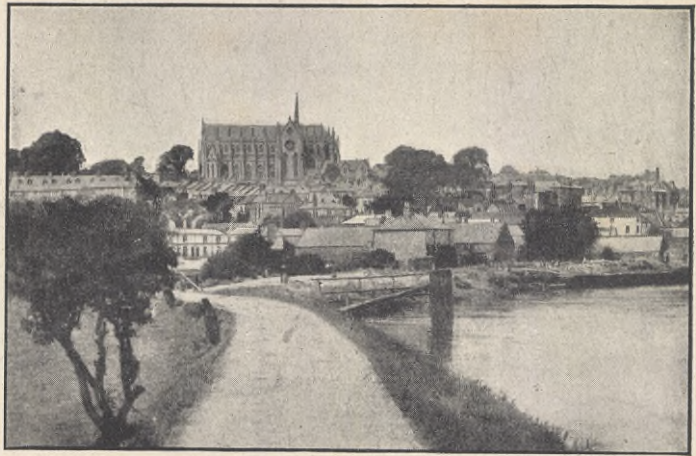
bekant markisen af Londonderry, en man i sin bästa ålder, och med en 20-årig politisk karriär bakom sig.

*

Titeln *hertig af Norfolk* har sedan 1483 burits af hufvudmännen för släkten Howard, så märklig i Englands historia. Med hertigtitel förenades värdigheten »*earl marshal of England*» och hertigen af Norfolk intager bland Englands adelsmän det främsta rummet efter prinsarne af blodet.

Före sitt tillträde till hertigtiteln kallades hertigarne af N. grefvar af Arundel eller grefvar af Surrey. De hafva, jämte sina kolossala rikedomar, utmärkt sig som stora politici (på 1500-talet), såsom konstvänner — Thomas Howard grundade i början af 1600-talet i London en af de första större samlingarne af antika konstsaker, af hvilka en betydande del förvaras under namn af »*Arundel marbles*» —, såsom katolicismens främste förkämpar, men äfven som öfverlöpare till protestantismen och som parlamentsledamöter af *whig*-partiet.

En af de i historien mest bekanta medlemmarne af släkten Howard är Thomas H., morbroder till Henrik VIII:s gemål Anna Bo-

Staden Arundel, med den af hertigen af Norfolk skänkt kyrkan.

leyn och farbroder till hans efterföljande maka Katarina Howard. Hans dubbelspel gjorde honom till slut så misstänkt, att han dömdes till döden och endast undgick stupstocken därigenom att Henrik VIII afled natten före den för exekutionen bestämda dagen. Vid »den blodiga Marias» tronbestigning återvann han friheten till tack för släkten Howards arbete för hennes sak. Han dog 1854.

Nuvarande innehafvaren af hertigtiteln Norfolk, Henry Fitzalen-Howard, är född 1847. Han är marskalk af Storbritannien och öfverstelöjtnant i »*Sussex Volunteers*»

SVEN SCHOLANDER.

I ANLEDNING AF HANS 40-ÅRS DAG.

Då man känner den berömmelse och den popularitet, denne vår celebre trubadur uppnått, blir man nästan öfverraskad af att höra, att han först i dagarne — 21 april — fyllt 40 år. Så är dock förhållandet, ehuru hans namn redan, buret af sångens och lutans toner, trängt långt utanför vårt land. Och öfverallt ha hans visor, t. o. m. i det mäst kritiska af alla större musikcentra, Berlin, väckt samma entusiasm, som hälsade dem vid deras första offentliga framträdande här hemma.

Den närmaste förklaringsgrunden till denna enastående succès, får man väl främst söka i den äkta konstnärliga friskhet och omedelbarhet, som genast från början karaktäriserade Scholanders personlighet och uppträdande. Man såg genast, att han var en konstnär, som verkligen *ville* gifva något, och man behöfde ej länge lyssna till det gripande, själfulla föredraget, innan man hade fullt klart för sig, att han också *kunde* gifva något.

Hvad som bäst visar Scholanders äkthet och konstnärsgry är, att han aldrig velat stå stilla eller slå sig till ro på sina lagrar, utan att han städse efter någon tids skenbar verksamhet, alltid haft något nytt och originellt att komma med. Bellman, de svenska, italienska och franska folkvisorna, de gammalfranska och hypermoderna chansonerna, den svenska »bordvisan» och nu senast Almquists eteriska, oförgätliga »*Songes*», hvilkas harmonisering och framförande för öfrigt varit förenade med ett arbete, hvilket trots allt beröm som kommit det till del dock kanske ej tillfullo uppskattats, — se där de vidsträckta fält, på hvilka Scholanders genialitet oupphörligt sökt sig nya banor, och på hvilka han för långa tider här hemma satt prägeln af sin personlighet.

* * *

Ser man Scholanders verksamhet från rent fosterländsk, svensk synpunkt, är det ju först dels

tydligt, att det är åt den nationella, folkliga, populära visan han ägnat sina krafter och dels att denna visa, som otillbörligt legat nere och försumrats, i mångt och mycket genom hans geniala framförande åter kommit till heders och intagit den plats, som med rätta tillkommit den som nationellt musikaliskt kulturelement.

Tydligast framträder nästan detta beträffande Bellman.

Det var ju ett märkligt tidens tecken, då en sådan man som August Strindberg för en femton år sedan kunde bekväma sig till att totalt nedgöra Bellman, påstående »att man likaså gärna kunde sjunga efter en adresskalender», eller hur det nu var hans ord föllo sig. Detta visar bäst, hur föga Bellman var fattad och skattad, ej blott af den stora svenska allmänheten, utan ock på håll, där man med skäl kunnat vänta sig en bättre förståelse.

Hur annorlunda är det ej nu! Bellman har, framförd af Scholander och dem som jämte och

efter honom fattat den saks betydelse, för hvilken han kämpat, stolt och fri träd fram ur glömska och likgiltighet. Nästan i hvarje nytt häfte af »Studentsånger» ser man en eller ett par nya Bellmaniader; mången med någon musikalisk begåfning och intresse, skaffar sig en gitarr eller en luta och lär småningom känna och älska »den störste sångare, som Norden bar;» och senast i julas såg man det märkliga fenomenet, att den grånade Danabarden, urdansen och patrioten Holger Drachmann i sitt arbete »Den hellige Ild» ville uppsätta Bellman som en »Rembrandt als Erzieher» för Nordens folk!

Och i allt detta har Sven Scholander faktiskt haft sin stora och ovanskliga andel.

* * *

Hvad de yttre konturerna af Scholanders lif angår, så ligga ju dessa alldeles inom vår egen tid och torde därför, i hvad som öfverhuvud taget angår offentligheten, vara bekanta för våra läsare. Som ock redan antydts, har den fräjdade trubaduren skördat både ära och guld på sina vidsträckta sängarfärder, där hans konst betagit så väl stora publiken, som hos »furstar och väldiga». Så mycket större heder gör det honom därför, att han alljämt förblifvit samme enkle, friske, framåtsträfvande konstnär som vid det första framträandet! Som sådan bringa vi honom vår

hyllning på hans fyrtioårsdag — vi och alla de, hvilka han glädt med sina oförgätliga toner.

* * *

På Musikhistoriska muséets soirée i Stockholm den 10 dennes fick publiken hälsa, denne sin gunstling välkommen åter på sängestraden, som han då för första gången beträdde efter en långvarig halsåkomma. Han mottogs på det allra hjärtligaste och applåderades ytterst lifligt efter hvar och en af sina gammalfranska sånger, visor af Axel Gabriel Silfverstolpe, Johan David Valerius och Bellman.

INVIGNINGEN AF SVENSKA UTSTÄLLNINGSPAVILJONGEN.

Från HVAR 8 DAGS Pariserkorrespondent.

Et klart väder, men något kallt för att vara pariserväder i månaden april. Uppefter Seine, genom den lätt disiga luften, kila små ångare, fullastade med folk, längs raden af de granna, utländska paviljongerna i Nationernas gata. Nyfiket bekikar parisaren detta Europa, som för den okunnigaste fiskmånglerska i hallarne representerar än i dag som för 200 år sedan det stora barbariet,

detta ömsom hatade, ömsom föraktade Europa, hvilket för några månader vunnit hemorts rätt här midt i Paris' hjärta.

Utanför en af paviljongerna, den tredje i raden från Pont de l'Alma, har samlats ett elegant sällskap och vid sidan af detta en större grupp arbetare i hälgdagskläder.

Dörren till paviljongen öppnas, och grupperna

Foto. Albin, Paris.

Gruppen återfinnes förstörd & nästa sida.

Svenska utställningspaviljongen i Paris vid invigningsfesten. Efter fotografi tagen för HVAR 8 DAG.]

Photo, Albin, Paris

I midten synes Prins EUGEN.

Till vänster om H. K. H. står Fru Thiel och till höger Svenske Generalkommissarien Thiel.

Förstorad bild af gruppen å föregående sida.

F. 501 FR HVAR 8 DAG

på kajen försvinna genom densamma in i den stora salen. Här väntar dem Sveriges generalkommissarie herr A. Thiel och hans fru, hvilka äro värdfolk på stället och inbjudit alla dessa arbetare, som i månader arbetat på de olika svenska utställningssektionerna, samt de ingenjörer och andra, som med utställningen ha att skaffa till en invigningsfäst.

Midt i salen är ett långt bord dukadt, smakfullt dekoreradt med blommor, och på sidorna stå mindre bord, på hvilka lockar svenskt smörgåsbord.

Herr Thiel hälsar de inbjudna välkomna till den första festen i vår svenska paviljong. I sitt tal tackar han särskildt arbetarne, som under sin vistelse i Seinestaden gjort det svenska namnet heder genom ett plikttroget arbete och ett i allo hedrande uppförande.

Bland gästerna se vi i främsta rummet vår omtyckte minister, herr Åkerman, och hans legationssekreterare grefve Wrangel, en typ för parisisk elegans och svensk älskvardhet. Vidare generalkonsul Nordling, bokförläggare och fru Lamm, arkitekterna Möller och Berg med fruar, och så alla kommissariatets tjänstemän, af hvilka hr Frögren, kommissariatets sekreterare, är känd och afhållen af alla svenskar, hvilkas göromål bringat dem i förbindelse med kommissariatet.

Frukosten var glad som alltid, då landsmännen från den höga norden här träffa samman. Vid champagnen utbragte generalkommissarien konungens skål, hvar på följde folksången.

Efter kaffet samlades man utanför paviljongen samt på öfre balkongen, hvar på HVAR 8 DAGS fotograf tog en vy af sällskapet och paviljongen.

Just i detta ögonblick anlände prins Eugen med ett par kavaljerer, och då han hörde, hvarom det var fråga, behagade prinsen taga plats bland sällskapet.

Ralph.

GULDTÖRSTENS OFFER.

Af S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följtongens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en döende, af hvilken han köper för tusen gulden ett dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pengarna tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbräden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys främläggar lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmanen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen outhärligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förevisa inrättningen för en mängd inbjudna tidsningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affärerna». Där afhållas äfven små soiréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkefru, mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennes hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen äro närvarande vid en malgamitarbetares dödsbädd.

I nionde kapitlet motas hos mrs Vansittart miss Roden samt herr Cornish, Roden och von Holzen. Därpå vidtager ett direktionssammanträde för malgamitbolaget med lord Ferriby som ordförande. Man beslutar sätta företaget på aktier, hvaraf hvarje arbetare får en. — Cornish och mrs Vansittart sammanträffa på en morgonpromenad i Haag, hvarvid hon slugt försöker utleta hans hjärtas hemlighet. — Därpå träffa vi Cornish på besök hos en rik City-man, mr Wade, på dennes landställe. Hans dotter Marguerite har hämtat Cornish vid stationen. Mr Wade erbjuder Cornish sin dotters hand, men denne säger nej, hvarpå mr Wade börjar en skarp kritik af malgamitföretaget, hvilket han avslöjar som ren affärsvindel och tillråder Cornish att alldeles lämna. Denne meddelar sig med major White och de söka öfvertala lord Ferriby att ge det hela på båten, men förgäves.

Därpå uppvakta en komité af pappersfabrikanter lorden och yrka på nedläggandet af malgamitaffären — allt lika förgäves. Mrs Vansittart och mr Roden sammanträffa på en morgonrid i Haag. Han förleades af sin kärlek att låta henne följa med inom malgamitverksområdet. Holzen kommer emellertid till mötes och förhindrar på föregifna skäl, att mrs Vansittart — som har att hamnas sin mans död på Holzen — får den önskade inblicken i förhållandena vid fabriken.

Cornish kommer på ett kafé i Haag i samspråk med ett par malgamitarbetare, som afslöja en del detaljer från verken. Den ene gör han ett erbjudande att skaffa honom en bättre ställning, men anbudet afböjes. Cornish passar på att möta Dorothy Roden i afsikt att tala om malgamitaffären och hennes bror, men börjar med en kärleksförklaring. Slutet blir hennes jaord, hvarpå Cornish begifver sig till malgamitkontoret för att där afslöja von Holzens i Rodens närvaro. Här begär han att få veta hur malgamitstillverkningen tillgår. Roden lämnar honom ensam med Holzen, som under föregifvande af att vilja visa experimentet hämtar in en mängd kärl, innehållande giftiga gaser. Han ställer omärkligt om, att gaserna kunna strömma ut, och skyndar sin väg efter att ha låst dörren, lämnande Cornish att förgiftas i det tränga rummet. Denne lyckas emellertid behålla medvetandet och rädda sig undan Holzens hämnd.

Vid ett sammanträffande kort därpå med mrs Vansittart får han veta att hon har uppgjort en plan mot Holzen i afsikt att åtkomma malgamitceptet. Det förvaras i kontoret kassakista, till hvilken hon skaffat sig en nyckel. Just som hon fått fatt i det värdefulla papperet, öfverraskas hon af Holzen. En kort brottning uppstår, och hon måste återlämna papperet. De samtala om Holzen. Mrs Vansittart och miss Roden upptäcka, att H. gjort en komplott mot Cornish. De tillskrifva major White, som skyndar till dem från England. Malgamitarbetarnes öfverfall mot Cornish misslyckas, tack vare White's vaksamhet och Cornish's sinnesnärvaro. Majoren sammanträffar dagen därpå på hotellet med Marguerite Wade, bankirens dotter.

(Forts från n:o 29).

»Ni ser ut att må utmärkt, förstår ni.»

»Man skall aldrig döma efter utseendet», sade White med faderlig stränghet.

Marguerite drog ihop munnen och betraktade under tystnad hans kraftigt byggda gestalt från topp till tå. Därpå slog hon plötsligt öfver i sin mest förtryliga ton, liksom en skolflicka, som anförtror sin hjärtevän för tillfället allt hvad hon vet, och mera därtill.

»Ni är förvånad öfver att finna mig här», sade hon. »Det tänkte jag, att ni skulle blifva. Jag visste, att ni bodde här på hotellet — såg edra stöflar utanför er dörr i går afton — visste, att de måste vara edra. Ni lade er mycket tidigt.»

»Jag har två par stöflar», svarade majoren dystert.

»Nåväl, för att säga sanningen, så har jag tagit med mig pappa hit öfver. Tony skref efter honom, och som jag visste, att han inte ensam skulle vara till någon nytta, så kom jag med. Jag sade er ju för länge sedan, att malgamitaffären kört upp i ett gummitråd, och där tycks ni nu sitta vackert fast.»

»Just så!»

»Och därför reste jag hit med pappa, och nu skola vi ställa allt till rätta åt er.»

»Det skulle icke jag göra, om jag vore som ni.»

»Inte göra, hvad?» frågade Marguerite.

»Ställa annat toks affärer till rätta. Det lönar inte mödan, i synnerhet om annat folk råkat fastna i ett gummitråd — man blir bara själf klabbig, som ni förstår.»

Marguerite såg undrande på honom. »Åh!» sade hon. »Där ha vi det, eller hur?»

»Jo, så är det», medgaf majoren.

»Det är just det, som gör skillnaden mellan en man och en kvinna, kan jag förstå», sade Marguerite och satte sig ned vid ett litet bord, på hvilket frukost var dukad för två. »En man ser, hur sakerna gå — åt skogen — och röker sin cigarr och tänker, att det rör honom inte. En kvinna däremot anser sig som skyldighet att lägga sig i hela världens angelägenheter.»

»Det göra de också i viss mening — hon har i hvarje fall ställt till krånglet.»

Marguerite hade vänt sig om för att gifva ett tecken åt kyparen, men hon tvärstannade och såg öfver axeln på majoren med sina sluga och kloka ögon.

»Aha!» sade hon hemlighetsfullt.

Därpå vände hon sig till kyparen, som hon kallade »Kellner» och hvilken hon tilltalade på tyska, fullt öfvertygad om att detta måste vara hans modersmål.

»Jag har sagt åt honom», förklarade hon för White, »att bära er lilla kaffekanna, er lilla

mjölktillbringare och er lilla smörklick till vårt bord.»

»Ja, jag förstod.»

»Ah! Ni kan tyska?» frågade Marguerite med ännu en undrande blick.

»Jag får femton öre extra betaldt om dagen för att jag talar tyska.»

Marguerite tvärstannade midt i sin viktiga sysselsättning att välja sitt frukostbröd från en silfverkorg, som innehöll kontinentens vanliga sorter kuvertbröd, hvilka se så olika ut men alla smaka så enahanda.

»Det tycks», sade hon förtroendefullt, »som om ni visste mycket mer, än ni ser ut att göra.»

»Icke fullt så dum, som jag ser ut.»

»Just det», medgaf Marguerite allvarsamt.

»Tony säger alltid, att världen ser mera, än man anar. Kanske han har rätt.»

Båda råkade att samtidigt se upp, och deras blickar möttes tvärs öfver bordet.

»Tony har ofta rätt», sade major White

Det uppstod en paus under hvilken Marguerite ägnade sig åt de två små kaffekammorna, för hvilka hon hyste ett så ungdomligt och så oförställt förakt. Hennes köns företrädesrättigheter voro ännu nog nya och lockande för henne, för att hon skulle erfaras ett visst nöje i att skänka i drycker åt annat folk att förtära.

»Hvarför är Tony så förtjust i Haag? Hvem är mrs Vansittart?» frågade hon utan att se upp.

Major White stirrade ett par minuter enfaldigt ut genom det öppna fönstret, innan han svarade.

»På två frågor kan man inte gifva ett svar.»

»Inte ens på dessa två?» sporde Marguerite skrottande.

»Nej. Mrs Vansittart är änka, ung och hvad man brukar kalla 'förtjusande', efter hvad jag tror. Hon är begåfvad, ja, mycket begåfvad och hon var kär i sin Vansittart, förmodar jag. Det är antagligen alltsammans.»

»Inte någon särdeles muntrande historia.»

»Det äro icke sanna historier», svarade majoren allvarsamt.

Men Marguerite skakade på hufvudet. I sin vishet — den rika lefnadsvishet, som man äger, då man står på tröskeln till lifvet — trodde hon ej på mrs Vansittarts historia.

»Nej, men romanförfattare och folk i allmänhet bruka taga de sanna historierna och bättra på dem mot slutet. Kanske göra de flesta så med sitt lif. Mrs Vansittart kanhända också...»

»Det gör hon inte», sade majoren och stirrade enfaldigt ut genom fönstret med sina närsynta ögon. »Inte ens om Tony Cornish föreslog det — hvilket han icke skall göra.»

»Ni menar, att Tony Cornish icke duger att bättra på salig Vansittart med — det är just, hvad ni menar», sade Marguerite nedlåtande. »Nå, hvarför stannar han då här i Haag?»

Major White höjde på axlarna och försjönk åter i sin vanliga slöa tystnad, hvilken endast afbröts af en begäran af Marguerite till uppässaren om mera smör och bröd. Hon såg på sitt sällskap en eller två gånger, och möjligen torde det förefalla ursäktligt, om hon ånyo kom till den slutsats, att han verkligen måste vara lika tråkigt, som han såg ut. Det är ett misstag, hvilket hennes kön ofta gör i fråga om männen.

»Känner ni miss Roden?» frågade hon plötsligt. »Jag har hört Joan tala om henne ganska mycket.»

»Ja.»

»Är hon vacker?»

»Ja.»

»Mycket vacker?» envisades Marguerite.

»Ja», svarade majoren.

Därpå fortsatte de sin frukost under tystnad.

Marguerite syntes ha fått något att tänka på. Major White brukade säga, att han aldrig tänkte, och i själfva verket såg det inte bättre ut.

»Er far är sen», anmärkte han slutligen.

»Ja», svarade Marguerite med ett muntert skratt. »Därför att han var rädd att ringa på varmt vatten. Pappa har en inrotad engelsk öfvertygelse om att, ifall man i ett hotell på kontinenten trycker på ringledningen, så störtar en uppässerska genast in i rummet, vare sig dörren är riglad eller ej. Ingen kan vara mera respektabel än min staccars gamle raring — skulle vara ett mönster för hvilken biskop som helst.»

Under det hon talade, steg hennes far in i salen och såg, som hans dotter anmärkt, genomgående brittisk och respektabel ut. Han skakade hand med major White och tycktes glad att se honom. Han såg i majoren en man efter sitt sinne och en person, som han ansåg såsom solid. Ty mr Wade tillhörde en solid generation och ville, att lifvets andante skulle spelas i tunga, fylliga ackord samt betraktade med misstroende hvad som kallas lätt anslag och glänsande föredrag.

»Jag har fått en biljett från Cornish», sade han, »som föreslår ett sammanträde i eftermiddag här i hotellet för att öfverlägga om de mått och steg, som böra vidtagas. De andra ha, efter hvad det tycks, å sin sida anmodat lord Ferriby att komma öfver till Haag.»

I mr Wades lif hade vanligen alltid funnits en 'motpart', hvilken han bemött med all aktning, så länge man visat sig densamma värdig, men som han krossat, så snart man glömde sig. »Mötet blir klockan tre», sade han och lyfte locket af ett silfverfat, hvilket Marguerite nyss skickat ut till köket tills fadern kom. »Och hvad tänker du roa dig med under tiden, mitt kära barn?» sade han, vändande sig till Marguerite.

»Jag?» svarade Marguerite, som alltid visste, hvad hon ville. »Jag tager en vagn och åker ut till Villa des Dunes och hälsar på Dorothy Roden. Jag har ett bref till henne från Joan.»

Och mr Wade vände sig till sin frukost med en aptit, som på intet sätt minskats af medvetandet, att »de andra» stodo i begrepp att skrida till handling.

Klockan tre väntade vagnen utanför hotellets port, men af en eller annan anledning stod Marguerite alltjämt kvar i portgången och vägrade absolut att åka till Scheveningen längs »Drottningkanalen». När hon slutligen beslöt sig för att stiga upp i vagnen, kom Tony Cornish just gående under träden tvärs öfver Toornoifeld, ty Haag är den skuggigaste stad i hela världen, med stora skogsträd midt inne bland de höga stenhusen.

»Åh!» sade Marguerite och räckte honom handen. »Som du ser, har jag kommit hit för att sätta fart i er. Och jag tycker, det ser ut att bli väldigt lustigt här!»

»Det lustiga», svarade Cornish med sitt lätta skratt, »har redan börjat.»

Marguerite åkte bort i riktning mot skogen och där försvann hon snart bland trädens skuggor. Kusken hade blifvit tillsagd att köra Leyden-vägen till Villa des Dunes, hvarigenom Marguerite skulle komma i tillfälle att göra en tur genom skogen. Då de kommit till ett ställe nära dennas yttersta

rand, fick Marguerite plötsligt se en man, som satt på en bänk nära vägen och läste på ett pappersark.

»Det är», sade hon för sig själf, »ju herr professor ... ack, att jag inte kan komma ihåg hans namn.»

Marguerite var af naturen sällskaplig. Och i allmänhet stanna kvinnor gärna för att upplifva gamla och halfförgätna bekantskaper, medan männen vanligen lämna det förflutna åt dess värde. Hon sade åt kusken att köra ett slag i skogen och sedan komma tillbaka och hämta henne. Mannen på bänken hade knappast tittat upp, när hon förbi. Han föreföll som en tysk och detta i ännu högre grad på grund af den ensliga och poetiska hviloplats, han utvalt. En tysk — det erkännandet måste man gifva honom — har en liflig känsla för naturens skönhet och dricker hellre sitt öl på en vacker utsiktspunkt än i den bekvämate länstol inomhus. Då Marguerite återvände till fots, såg mannen upp med tankspridd min, som om han höll på att upprepa för sig själf någonting, som han ville lära sig. När han såg, att hon tydligen kom rakt emot honom, reste han sig upp och lyfte på hatten. Han var liten och undersätsig med rätt uppstående gråsprängdt hår samt ett lugnt, tankfullt och slätrakadt ansikte. Hans hållning och hela gestalt påminde något om ett och annat porträtt af den store Napoleon. Hans forskande blick, hvilken liksom tycktes mäta den person, han betraktade, erinrade tydligt om denna stora förebild.

»Ni kommer icke ihåg mig, herr professor», sade Marguerite och räckte fram handen med ett frimodigt skratt. »Har ni glömt Dresden och kemi-
lektionerna hos Fräulein Weber?»

»Nej, Fräulein; jag kommer ihåg dessa lektioner», sade professorn med en allvarlig bugning. »Och kommer ni också ihåg en flicka, som spillde svafvelsyra i någon sorts kalilösning? Jag var nära att göra en stor upptäckt den gången, min herre.»

»Ja, ni var nära att göra den allra största upptäckt, Fräulein. Ja, jag erinrar mig nu -- Fräulein Wade.»

»Ja, jag är Marguerite Wade», svarade hon och såg på honom med en rynkning på pannan. »Men jag kan omöjligt komma ihåg ert namn. Vi kallade er alltid herr professor. Och i kemiklassen kallade man aldrig något vid dess rätta namn, kan ni väl förstå, det ingick i knepen. Vatten kallade vi H²O eller något sådant. Och er kallade vi AIK, herr professor.»

»Och hvad betyder det, Fräulein?»

»Alltid i knipa», svarade Marguerite med ett muntert skratt, hvilket med förvånande hast lämnade plats för allvarlig förtrolighet. »Ni var fattig på den tiden.»

»Jag har alltid varit fattig, Fräulein, ända tills nu.»

Men Marguerites tankar voro redan på annat håll. Hon såg åter på honom med synbar ansträngning att koncentrera hela sin tankeförmåga.

»Jag börjar att svagt erinra mig ert namn», sade hon. »Det är underbart, huru namnet kommer åter för en, när man får se ett ansikte. Och

jag hade alldeles glömt bort både ert ansikte och ert namn, herr ... herr ... von Holz ...» hon tvärstannade och tog ett steg tillbaka ... »von Holzen», sade hon långsamt. »Ni är således malgamitmannen.»

»Ja, Fräulein», svarade han med sitt allvarliga leende. »Jag är malgamitmannen.»

Marguerite såg på honom med ett slags häpnad, ty hon visste tillräckligt om malgamitaffären för att känna till, att denne man var en person, som behärskade alla, hvilka kommo i beröring med honom, en person, gent emot hvilken hennes egen far och Tony Cornish och major White och mrs Vansittart ej kunnat utträtta någonting — som midt i ansiktet på dem lugnt fortsatte att tillverka sin malgamit och dagligen sålde den med orimlig vinst öfver hela världen — ensamt på bekostnad af många människolif.

»Och ni, Fräulein, är dotter till bankiren Wade.»

»Ja», svarade hon med en plötslig känsla af att åter vara en skolflicka, som stod inför sin lärare.

»Och hvarför har ni kommit till Haag?»

»Åh, svarade Marguerite tvekande, kanske för första gången i sitt lif, »för att vidga våra vyer, mein Herr.»

Hon såg på papperet, han höll i sin hand, och han märkte hennes blick. Till svar skrattade han lugnt och räckte det åt henne.

»Jag lär mig beskrifningen utantill.»

»Ja», sade han, »ni har gissat rätt. Det är *die Vorschrift* — beskrifningen på malgamitens tillverkning.»

Hon tog papperet och vände nyfiket på det. Därpå öppnade hon det med sin vanliga djärfhet och började läsa.

»Ah», sade hon, »det är på hebreiska.»

Holzen nickade och räckte åter ut handen efter papperet, hvilket hon också lämnade honom. Hon var ej rädd för mannen — men det var icke långt ifrån.

»Och jag sitter här helt lugnt under träden, Fräulein», sade han, »och lär mig beskrifningen utantill.»

(Forts.)

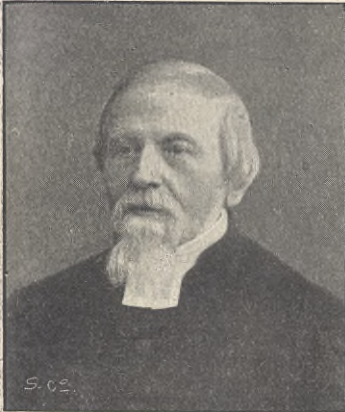
VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

L. SKOTTSBERG

Under denna rubrik återgifver HVAR 8 DAG fotografier af personer, hvilkas drag af en eller annan anledning äro af aktuellt intresse. Vi äro tacksamma för våra ärade läsares medverkan till fyllande af denna afdelning och ersätta med största nöje eventuella kostnader

Olof Fryxell. †

Den 2 dennes afled seniorn bland rikets präster kyrkoherden Carl Bergvall i Barlingbo på Gotland, hvilkens porträtt vi i hö-

stas återgäfvu med anledningen af 100-årsdagen. Den 9 dennes följde honom vår till lefnads-åren honom närmaste prästman, kyrkoherden i Ör (Karlstads stift) d:r Olof Fryxell, 94 år gammal.

Broder till den bekante historieskrifvaren Anders Fryxell, föddes Olof Fryxell i Edsleskogs prästgård i Dalsland. Han blef student 1825 och prästvigdes 1831. Fryxell var från 1832 under en följd af år lärare vid åtskilliga flickskolor i Stockholm och 1840—55 föreståndare för Wallinska flickskolan. 1853 blef Fryxell, som under tiden tagit graden, kyrkoherde i Skeppsholms församling i Stockholm. 1862 förordnades han till kontraktsprost öfver Södra Dals kontrakt.

Såsom vitter författare uppträdde F. redan 1827 med ett

häfte dikter och vann Svenska akademimens pris för dikterna: »De bergtagna» (1832), »Slaget vid Brunkeberg» (1834) och »Bråvalla slag» (1845). F. har dessutom utgifvit en del andra diktsamlingar äfvensom politiska uppsatser och afhandlingar.

Med denne ärevärdige patriark bortgick en den vackraste representant för »den gamla goda tiden». Af alla, gamla och unga, var han ock aktad, vördad och afhållen i nästan otrolig grad. Ännu på den senaste tiden var det till gamle prosten man vände sig i bekymrens stund, säker på att där icke förgäfves söka hjälp så i råd som däd.

Ända till sitt 90:e år bibehöll Fryxell sina själskrafter i ovanlig grad och utförde altartjänst i kyrkan. Då han ej kunde se i handboken, hade han lärt sig den nya ritualen utantill. I fjöl började dock hans krafter så småningom aftaga, isynnerhet efter hans makas fränfälle. Hos sina församlingsboar såväl som hos alla, hvilka kommit i beröring med honom, kommer den innerligt afhållne herden att länge lefva i kärt, älskadt minne.

Gösta Florman. †

En af hufvudstadens och landets mest kände fotografer, bland de främste i sitt fack, k. hoffotografen kapten Gösta Florman afled i Stockholm den 11 dennes, 69 år gammal.

Den aflidne var son af d:r Johan Gustaf Florman. Han valde till en början den militära banan och antogs till kadett vid krigsskolan, hvarifrån han utexaminerades 1852. Han utnämndes samtidigt till underlöjtnant vid Göta artilleriregemente, hvarifrån han transpor-

terades till Vermlands fältjägareregemente. Löjtnant 1856, tog han 1872 afsked med kapstens rang.

Han bosatte sig kort därefter i hufvudstaden, där han i 28 A Regeringsgatan öppnade en fotografiateljé, hvilken inom kort blef hufvudstadens elegantaste och bland sina kunder allttjämt räknar den högsta societeten, främst kungafamiljen. Från Florman ha ock utgått otaliga fotografier af sceniska artister, utmärkande sig för utomordentlig elegans. Kungaporträtten, artistfotografierna och den kollektion af svenska nationaldräkter, som förskrifva sig från Flormans ateljer, har gjort densamma känd äfven långt utom Sveriges gränser.

Gösta Florman var i kolle-gialt afseende den fulländade gentlemannen. För yrket har han verkat mycket godt: som banbrytare för den svenska fotografien, som en af stiftarne af

»Svenska fotografernas förbund» och som den, hvilken kraftigast arbetade för att äfven Sverige skulle tillgodonjuta fotografiskt reproduktionsskydd.

J. G. S. Horney. †

Den 30 mars hädankallades helt oväntadt häradshöfdingen i Luggude härad Johan Gustaf Samuel Horney, i en ålder af 58 år. Häradshöfding H. satt jämte

familjen vid supén, då han plötsligt sjönk tillsammans öfver bordet. Läkare eftersändes genast, men kunde endast konstatera, att döden inträdd i följd af hjärtförlamning.

H. var son till kontraktsprosten i Björnekulla Fredrik Horney och hans maka, f. Kiökmeister. Student 1860, aflade han hofrättsexamen 1863, utnämndes därpå till v. häradshöfding samt blef fiskal i Skånska

hofrätten 1876. Till häradshöfding i Norra Åsbo härad utnämndes han 1879, var sedermera under flera år ledamot af Nya lagberedningen samt erhöll 1892 domareämbetet i Luggude härad.

Häradshöfding H. var en mycket framstående jurist. Såsom person var han en omutligt rättskaffens man. Han lefde uteslutande för sitt ämbete och var obenägen att mottaga offentliga uppdrag, hvilka eljest i rikt mått skulle ha samlats på honom.

Sorgen öfver den dugande mannens hastiga frånfälle är lika allmän som uppriktig.

och gjorde sig känd som en högst dugande och kraftfull polisman, som inom orten åtnjöt stort och berättigadt förtroende. År 1880 erhöll G. kronofogdetjänsten inom Sköfde fögderi. Han var en utmärkt familje-

F. M. Gallander. †

Den 5 april afled i Jönköping, där han tillfälligtvis vistades för ögonsjukdom, i lunginflammation den 76-årige förre kronofogden i Sköfde fögderi Frans Mauritz Gallander, sedan 1880 bosatt i Sköfde.

Efter i Upsala aflagd kamealexamen tjänstgjorde G. som vik. kronofogde och häradsskrifvare i Skaraborgs län samt blef 1860 kronolänsmän i Slättängs vestra distrikt. I 20 år innehade han denna befattning

far, en redbar och plikttrogen tjänsteman och en vänsäll person, inom kamrat- och umgängeskretsen känd för sitt goda hufvud och sin gästfrihet.

För flere år sedan blef den förr så kraftige mannens hälsa bruten och på de sista åren var han blott en skugga af hvad han en gång varit.

VÅRA NYVALDA RIKSDAGSMÄN. XII.

FÖRSTA KAMMAREN. III.

Grosshandlaren Olof Melin, Göteborg.
Nyvald för Göteborgs stad.

Landshöfdingen frih. Knut Ulfson Sparre.
Nyvald för Jämtlands län.

BREFLÅDA.

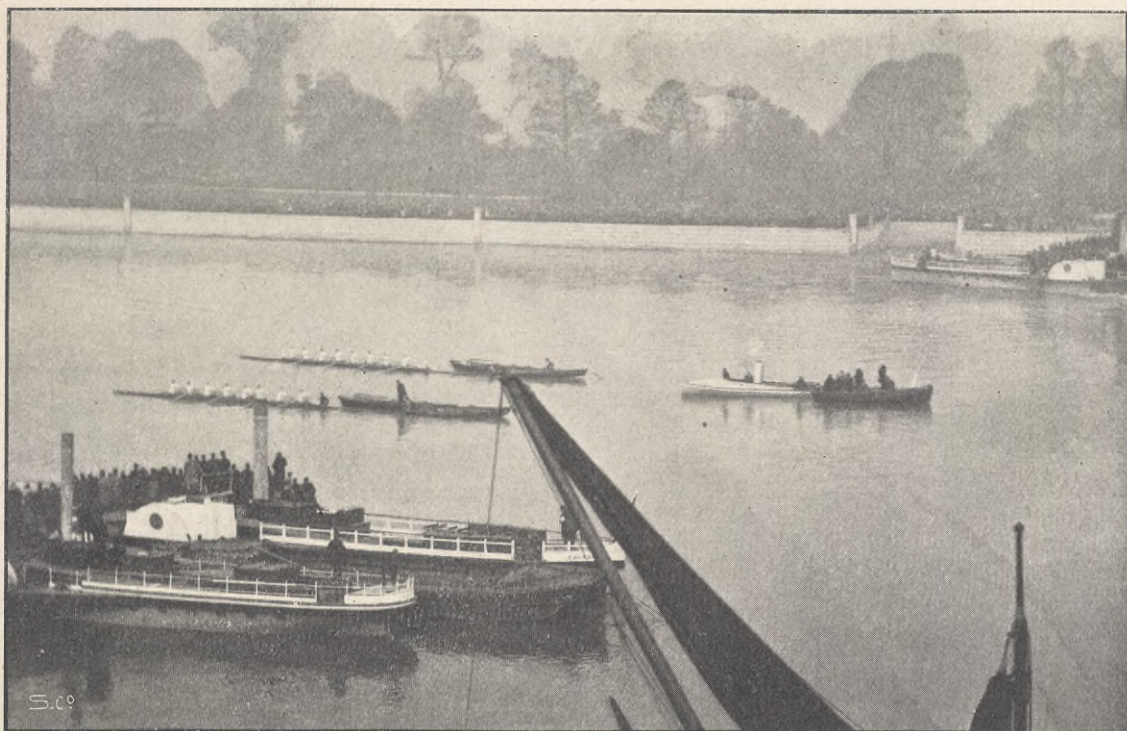
Prenumeranter. Vi beklaga, att vi — och majoriteten läsare med oss — äro af den åsikten att följetongssammandraget icke är onödigt. HVAR 8 DAG har dessutom en stor mängd lösnummerköpare, till hvilka är att taga hänsyn. *Karla Rönne.* Manuskriften få återhämtas. *Prenumerant på »HVAR 8 DAG».* Tyvärr kan er »Värdrom» icke gå i uppfyllelse. Bättre lycka nästa gång.

OXFORD—CAMBRIDGE KAPPRODDEN.

I sportens hemland, England, har man aldrig låtit en god sport lik en modenyck komma och försvinna, något som ofta är fallet hos oss i Sve-

betydelse för alla sportintresserade i England, och det äro väl de flesta.

Sejerlyckan växlar ofta och stannade i år

STARTEN: Efter fotografi tagen för HVAR 8 DAG.

rige. Sålunda företages årligen den stora roddtävlingen mellan sportsmän vid Oxford- och Cambridge-universiteten, och denna tävling är af stor

hos Cambridgebåtlaget, som var utomordentligt väl tränadt och som höll ledningen ända från starten.

CAMBRIDGE-RODDARNE SOM SEGRARE VID MÅLET: 20 båtlängder före Oxford-studenterna.